

— Ваше благородие, живъ не ке го оставимъ да влѣзе въ колибата, каза Трайко, азъ цѣла нощъ некемъ да спимъ.

Нощта бѣше студена. Студъ царуваше такъвъ, отъ който, както казватъ, дърво и камъкъ се пукатъ. При всичко че ний бѣхме въ колибата, острия вѣтъръ като съ шило промушваше тѣлото ми. Лѣгнахъ гърбъ съ гърбъ съ другаря си и отъ силното уморяване и прѣкаранитѣ въ безсѣние нощи азъ веднага заспахъ. Съня ми, обаче, бѣше непродължителенъ, защото студътъ просто сковаваше коститѣ, а особено краката. Азъ бѣхъ принуденъ прѣзъ нощта нѣколко пѣти да ставамъ, което правеше и другаря ми. Колкото се отнасяше до Трайка, той, дѣйствително, не мигна прѣзъ цѣлата нощъ. Бѣше приблизително срѣдъ нощъ, когато въ колибата се зачу силно хъркане. Трайко драсна кибритъ и запали свѣщъта. Турчина съ разрѣзаната шия береше душа, а другия продължаваше да пѣшка и да призовава аллаха.

XV.

29-и Декемврий. — Едвамъ що бѣше започнало да се разсѣмнува и ний се събудихме. Въ колибата царуваше пълна тишина. Нѣмаше вече ни охкания, ни жалби.

Види се, раненитѣ да сж заспали, си помислихъ азъ и, като въ отговоръ на моята мисль, Трайко се обади.

— Умрѣха, ваше благородие, всички умрѣха прѣзъ нощта.

Незабавно ний станахме и се опжихме къмъ дружината. Трайко бързаше напрѣдъ да види конетѣ, които бѣше оставилъ при другитѣ въ дружината коне. Сладъ малко и азъ отидохъ да ги видя. Трайко бѣ турилъ на моя коня достатъчно сѣно, а на бѣлия имаше едва ли една ока.

— Трайко, защо не дадешъ повече сѣно на бѣлия конь? попитахъ го азъ.

— Нѣма сѣно, ваше благородие, отговори той натъртено.

— Ако нѣма повече сѣно, вземи отъ моя конь и дай на бѣлия.

— Стига му толкова, той не заслужва повече: нѣма харманъ да вършѣ я, сърдито отговори Трайко.

Горкия „Бѣлашъ“, както се виждаше, бѣше падналъ въ немилость у Трайка.